

РЕШЕНИЕ

№ 1894

гр. София, 22.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.03.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Искра Гърбелова

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **12479** по описа за **2021** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на Дирекция "Инспекция по труда С." – [населено място], чрез процесуалния си представител, срещу Решение №994 от 15.11.2021 г., постановено по НАХД № 9769 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 111 - ти състав. С решението си СРС е отменил Наказателно постановление (НП) № 23-007442/ 21.06.2021 г., издадено от Директора на Дирекция "Инспекция по труда С.", с което на [фирма], в качеството му на работодател, на основание чл. 413, ал. 2 от Кодекса на труда (КТ), е наложена "имуществена санкция", в размер на 2000 лева, за нарушение на чл. 60, ал. 1, във връзка с чл. 61 и чл. 62 от Наредба № 2 от 22 март 2004 г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строителни и монтажни работи (Наредба № 2 от 22 март 2004 г.).

Като касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК се сочат допуснати от първоинстанционния съд нарушения на материалния и процесуален закон. Поддържа се, че при правилно изяснена фактическа обстановка и обоснован извод за съществено нарушение, въззивният съд неправилно се е произнесъл по правния спор. В тази връзка, сочи, че ако въззивна инстанция не приеме тезата на процесуалния

представител на наказващия орган за потвърждаване на НП, и счете, че същото е незаконосъобразно, може да го измени или отмени, но с убедителни правни доводи. Счита, че в административнонаказателното производство нарушението е доказано безспорно и за същото правилно е потърсена административнонаказателна отговорност на [фирма], на основание чл. 413, ал. 2 от КТ. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществото на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление.

Ответникът - [фирма], чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата и моли за оставяне в сила на решението. В съдебно заседание не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София - град, XX касационен състав като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени доказателства и гласни доказателствени средства, въз основа на които е установил фактическата обстановка, както следва:

Софийски районен съд е установил от фактическа страна, че на 13.05.2021 г., при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство в обект: Строеж смесена сграда с магазини, офиси, жилища, ателиета за индивидуална творческа дейност, подземен гараж, помещения за трафопост, СВО и СКО УПИ П- 600, кв. 230, местност П.-Б., район В., [улица] установено извършване на дейност на [фирма]. Проверяващите установили, че на североизточната страна на сградата тераси от втора до девета етажни плочи, на югозападната страна на сградата на пета и шеста етажни плочи, там, където няма изградени външни стени, асансьорни шахти от първа до девета етажна плоча и на стълбищната площадка на деветата етажна плоча, не е била осигурена безопасност при работа на височина от падане на хора и предмети чрез съоръжение, изградено най - малко от защитна бордова лента за крака, главно перило за ръце и средно перило за ръце или чрез еквивалентно алтернативно решение. Проверката била извършена от главен инспектор при ДИТ - [населено място] С., съвместно със свидетеля Д. М..

При посещението на обекта инспекторите забелязали работници и на двете търговски дружества, като трима от тях попълнили списък, че работят за [фирма] и извършвали кофражни дейности. Във връзка с констатациите на инспекцията бил съставен Протокол за извършена проверка от 13.05.2021г., в който били подробно отразени извършените нарушения във връзка със строежа на въпросния обект.

Във връзка с констатираното нарушение бил съставен АУАН за извършено административно нарушение по чл.60, ал.1 във вр. с чл.61 и чл.62 от Наредба № 2 от

22.03.2004г. за минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършване на строително монтажни работи, обн. ДВ бр.37/200г., който бил връчен лично на упълномощен представител на дружеството - жалбоподател. Свидетел по акта бил служител при ДИТ - С. Н. В.. Въз основа на акта било издадено обжалваното наказателно постановление.

За да отмени НП въззивният съд е приел, че неправилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на търговското дружество, тъй като от представените по делото писмени доказателства и по конкретно Договор за строителство от 11.06.2019 г. и Акт за приемане на конструкцията от 25.08.2020 г., обектът, в който е била извършена проверката, е бил предаден на възложителя в състояние да понесе по време на последващо изпълнение на СМР, както и при експлоатацията му всички постоянни, временни и особени натоварвания, което е обусловило и разрешаването на изпълнението на довършителните работи. Обосновал е извод, че от събраните по делото доказателства и от описанието на нарушението не можело да се направи извод за безспорно осъществено административно нарушение, за авторството на същото, а от там и за виновно поведение.

Този извод е правилен.

Правилен е изводът на Софийски районен съд, че извършването на вмененото на санкционираното лице нарушение не е доказано по безспорен и несъмнен начин. За мотивиране на този извод съдът се е позовал на показанията на разпитаните, в качеството на свидетели актосъставителя и свидетеля по АУАН, като е посочил, че констатираното от С. и М. обстоятелство, че установените работници, които са били на работа при дружеството ответник по касация, са били в обекта в нарушение на нормативната уредба, не следва да бъдат ценени като правдиви, тъй като по признания на самата свидетелка С., в обекта е имало и работници от дружеството [фирма], а тези на [фирма] са извършвали кофраж в обекта. В показанията си разпитаният актосъставител сочи, че към момента на проверката двете дружества взаимно са си прехвърляли отговорността, което е обусловило санкционирането на това, чиито работници са били в обекта по силата на възложената им дейност. След като по делото са представени като писмени доказателства - Договор за строителство от 11.06.2019 г. и Акт за приемане на конструкцията от 25.08.2020 г., по силата на последния приложен документ обектът, в който е била извършена проверката, е бил предаден на възложителя в състояние да понесе по време на последващо изпълнение на СМР, както и при експлоатацията му всички постоянни, временни и особени натоварвания, което е обусловило и разрешаването на изпълнението на довършителните работи, то към момента на извършената от контролните органи на Дирекция "Инспекция по труда" проверка дружеството - ответник по касация не е имало качеството на изпълнител на обекта.

На следващо място, констатацията в наказателното постановление, че наказаното дружество е работодател по отношение на тримата работници заварени на обекта се основава единствено на Списък на работещите (съгласно чл.402, ал. 1, т.1 и т.3 и ал. 2 от КТ и чл. 44, ал. 1 от АПК), в който липсват данни и по конкретно три имена и подпис на съставителя. Въпреки, признанието на актосъставителя, че на обекта е имало лица, които са работели за друга фирма, различна от наказаното юридическо лице, не са изисквани документи от [фирма] относно наетите от тях работници, за да се установи за кого в действителност са полагали труд, заварените на обекта работници. Обвинението за неизпълнение на задължението в разпоредбите на чл. 60 и

чл. 61 Наредба № 2/2004 г., на свой ред очертаващи част от минималните изисквания за здравословни и безопасни условия на труд при извършването конкретно на строителни и монтажни работи, в частност при работа на височина, предполага към времето на извършването на проверката от страна на контролните органи на място на строителния обект, юридическото лице като работодател, а и изпълнител на строежа, допускайки на обекта, работниците да продължават реализирането на строителните и монтажни работи, но без да са били защитени самите те от падане, както от падане на предмети. В случая в административнонаказателното производство не е доказано дружеството да е извършвало дейност на конкретния обект, в посочените по-горе качества и предвид естеството на осъществяваната дейност на проверения обект, представляващ строителен такъв. Точно на основата на така изложеното, съдът преценява като напълно незаконосъобразно в случая ангажирането на административнонаказателната отговорност на [фирма], доколкото в контекста на всичко изложено, обсъдено в съвкупност, конкретно на база формираната доказателствена маса, без колебание се налага като обоснован изводът, че от съставителя на АУАН практически не са установени обективните елементи на изпълнителното деяние по чл. 60, ал. 1, във връзка с чл. 61 и чл. 62 от Наредба № 2 от 22 март 2004, включително и неправомерно бездействие на соченото за нарушител дружество. Ето защо касационната инстанция намира, че правилно решаващият съд е приел, че в случая не е установен съставът на нарушението - предмет на спора пред него.

На последно място, налагането на наказание без преписката да е попълнена с необходимия за установяването на посочените обстоятелства доказателствен материал е отделно съществено процесуално нарушение, тъй като води до необоснованост на санкцията, какъвто е и разглежданият случай. Като резултат на дружеството е било наложено наказание за нарушение, извършването на което е недоказано от обективна страна. При липса на безспорни доказателства, установяващи по несъмнен начин всички обективни и субективни елементи от състава на конкретно административно нарушение налагането на наказание е незаконосъобразно, а издаденото наказателно постановление е негодно да породи целените правни последици и следва да бъде отменено.

Предвид изложеното и с оглед наведените касационни основания, както и предвид обхвата на длъжмата от касационната инстанция проверка, настоящият състав намира решението на районния съд за правилно и като такова следва да бъде оставено в сила.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София – град, XX Касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №994 от 15.11.2021 г., постановено по НАХД № 9769 по описа за 2021 г. на Софийски районен съд.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

